

[Palle Simonsen]

gang med forhandlinger om dette. Jeg tænker bl. a. på en bedre styring af udgifterne, såvel hvad angår staten som amterne og kommunerne. Spørgsmålet er, om vi kan fortsætte den udvikling, hvor flere og flere opgaver ligger hos kommunerne, uden at der er en budgetkoordination i større udstrækning, end vi kender det i dag.

Men der kan også nævnes andre ting, som kunne give større effektivitet i anvendelsen af vore midler; bl. a. blev begrebet præstationsbudgettering nævnt i forbindelse med drøftelsen om perspektivplanredegørelsen, ud fra hvilket man i højere grad kunne vurdere, om pengene blev anvendt på den rigtige måde på de enkelte serviceområder, ikke i form af nedskæringer, men i en bedre anvendelse af den enkelte krone.

Det forslag, som for nogle år siden blev indført, og som blev betegnet som maksimumgrænser for driftsudgifter på plejehjem og daginstitutioner, var jo en slags udløber af filosofien om præstationsbudgetteringen. Men hvad har vi set? Vi har set, at socialministeren har fået skabt flertal for at ophæve maksimumgrænserne for driftsudgifterne på plejehjem, og vi har også følt, at socialministeren måske gerne ville have det ophævet for daginstitutionernes vedkommende. Ja men så går vi jo i den stik modsatte retning. Her havde vi nogle muligheder for at benytte en budgetteknik, som kunne give en bedre udnyttelse af de kroner, vi anvender, men vi går i den modsatte retning. Vi må stærkt tilråde, at regeringen følger den slags forslag, som jo egentlig fungerede ganske udmærket.

Konklusionen er således, at vi først og fremmest skal give erhvervslivet bedre betingelser for at øge produktionen, at vi må i gang med at spare kortsigtet, i den udstrækning det er muligt, på dette finanslovsforslag, og at vi må have en bredere politisk forhandling om, hvordan vi kan få langsigtede besparelser, som virkelig medfører, at vi om 3-5 år, som det blev sagt i perspektivplanredegørelsen, kan få en finanslov, som er betydelig mere ansvarlig end den, vi har i dag.

Vi ønsker ikke, som fremskridtspartiet gør det, at komme med nogle urealistiske sparekrav, som jo til syvende og sidst vil slå samfundet i stykker, men vi ønsker, med de holdninger vi har lagt frem i denne debat, at tilkendegive, at hvis ikke der bliver foretaget nogen indgreb, er der måske andre faktorer,

der bidrager til at slå en del af det samfund i stykker, som vi alle sammen har et ansvar for.

Vi håber, at regeringen virkelig vil indse dette. Der er mange højtaltende pressionsgrupper i dette samfund, som ønsker den ene og den anden ting gennemført. Det er jo nemlig ikke bare et spørgsmål om at se på dette finanslovsforslag alene, men også et spørgsmål om, hvad der er undervejs af nye ideer, som koster kroner på de offentlige budgetter. Der må vi som politikere – og det må regeringen også – have mod til at sige nej. Vi må også have evnen til at prioritere. Der kan være nye ting, det er fornuftigt at gennemføre, men det må så kræve, at andre skæres væk, for vi lever med en begrænsning, vi ikke kan se bort fra. Derfor forestiller vi os, at der ikke alene ligger et arbejde med at gennemgå finansloven på normal vis, men at der også må foregå politiske forhandlinger, som kan bringe os frem til en bedre finanslov på lang sigt.

Brusvang (CD):

Finansloven er udtryk for to ting: dels er den udtryk for regeringens finanspolitiske linje – og det skal jeg komme tilbage til med nogle kritiske bemærkninger – dels er den et stykke håndværk, og i den forbindelse vil jeg gerne på CDs folketingsgruppes vegne sige finansministeren tak. Vi finder, at det er et probert og sobert stykke håndværk, der er præsteret, og denne tak gælder selvfølgelig også de folk, der står bag finansministeren i ministeriet.

Dernæst vil jeg fremkomme med en lille højtidelig erklæring, og jeg håber, mine folketingskolleger vil nikke genkendende til tonen og argumentationen; ikke mindst vil jeg tro, at hr. Glistrup, hvis han havde været til stede, ville kunne nikke genkendende. Erklæringen har det indhold, at statshusholdningen atter må bringes i balance. Statskassen, der er drønende tom, må fyldes op. Vi må dæmpe bureaukratiets arrogance og bringe det under kontrol. Vi må skære ned på udviklingshjælpen; den må reduceres, hvis ikke staten skal gå bankerot. Befolkningen må atter lære at bestille noget og dette i stedet for at leve på offentlig regning.

Dette kunne have været sagt af hr. Glistrup. Det er imidlertid et citat af en finans-